ці двоє напевно якісь ненормальні –
кажуть про нас на небі
без даху без страху без клятви без спальні
без всього, що іншим треба

блукають в пітьмі і пливуть проти плину
все насамоті й поодинці
хіба так людина шукає людину?
хіба чоловік це і жінка?
хіба вони знають хіба вони вміють?
на що сподівається кожен?

а ми собі мовчки дійшли аж до краю
і пекло на рай перекроюєм
ми знаємо те, що ніхто більш не знає:
ми є
ми вже разом
нас двоє